

Driftsbeſtyrelſen for den lollandſke Bane om en lille aarlig Underſtøttelſe, den maatte igjen anſøge hos Miniſteriet, fordi Staten yder Rentegaranti; men Miniſteriet har paa Grund af denne Rentegaranti ikke ment at kunne tillade, at man gav bemeldte Mand nogen Underſtøttelſe. Det synes, at Driftsbeſtyrelſen ellers er villig dertil, og da Udvalget ikke kan ſkjønne bedre, end at det er en ubetydelig Sum, hvorom der er Tale, ſom ikke kan faae Indflydelse paa Rentegarantien, og da der under alle Omſtændigheder paa Sligt ſkal gives Approbation af Miniſteriet, ſaa at det ikke kan føre Konſeſenſer med ſig, har Udvalget ment, at Andragendet burde henviſes til Indenrigsminiſteren, ſaa meget mere, ſom Manden har fortrinlige Vidneſbyrd fra alle de Autoriteter og Mænd, han har været i Berøring med. At han ikke kan ernære ſig ſelv, er en Selvfølge, da han er en aldeles uformuende Mand, men at han hidtil har gjort det, er ligeledes oplyst ved paalidelige Vidneſbyrd. Selvfølgelig maa Indenrigsminiſteren, forinden hans Andragende opſyldes, approbere en Indſtilling fra Driftsbeſtyrelſen derom. Udvalget har ſaaledes ikke taget i Betænkning ogſaa at foreſlå dette Andragende henviſt til Indenrigsminiſteren. Det tredie Andragende ſkal jeg ikke udtale mig om, da der her ikke foreligger nogen Indſtilling.

Indenrigsminiſteren (Lobieſen): Inden jeg knytter et Par Bemærkninger til diſſe to Indſtillinger, ſkal jeg med et Par Ord gjøre Rede for min Stilling til de Indſtillinger, ſom gjøres angaaende Andragender. Naar det endog har været gjort til Gjenſtand for Dntale, at jeg ikke har blandet mig i Diskuſſionen om diſſe Sager, ſkal jeg dertil bemærke, at dette ganſke ſimpelt er af den Grund, at det, der i ſaadanne Sager foreligger fra Udvalgets Side, er Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil henviſe et Andragende til Miniſteriet eller ikke. Det er udtalt — og jeg finder det ogſaa fuldſtændig rigtigt, at det er udtalt — at Udvalget ikke dermed vil have ſagt, at Andragendet ſkal afgjøres paa den ene eller paa den anden Maade; thi det er jo givet, at i mange Tilfælde hverken den fornødne Sagkundſkab eller de fornødne Oplyſninger kunne ſtaa til Andragendebudvalgets Raadighed, naar det gjør ſine Indſtillinger til Thinget. Det er ogſaa ſeneſt udtalt af den høitærede Ordſpører her, at man ingenlunde vil paatvinge Adminiſtrationen en Afgjørelſe i en enkelt Retning, men at man kun vil udtale ſin Anſkuelse om, at der her foreligger et Andragende, ſom man finder ſaa vel begrundet i dets Fremkomſt, at man dogønſer, at Regjeringen ſkal tage det under Overveieſe og derefter træffe ſin Beſtemmelſe fuldſtændig frit. Det er derfor forekommet mig, at ſaafnart Thinget i Genhold til en Indſtilling af Udvalget vil tage Beſtemmelſe om et Andragendes Henviſning til Mi-

niſteren, er dette et rent indre Anliggende for Thinget. Det maa være Thingets Sag at afgjøre, om Andragendet egner ſig til at faae en ſaadan Umbefaling eller ei, og dette er Noget, hvorpaa der ikke bør influeres af vedkommende Miniſter. Der foreligger ikke nogen Diskuſſion om Realiteten, men kun en Indſtilling med tilhørende Diskuſſion om, hvorvidt Thinget finder, at Andragendet er ſaa begrundet, at det bør henviſes til at tages under fornyet Overveieſe af Adminiſtrationen, forſaavidt dertil maatte findes Anledning. Det forekommer mig derfor, at en Miniſter ved at indlade ſig paa Realiteten af diſſe Sager vil ſøge at influere paa Thingets Stilling ligeoverfor dem paa et Omraade, hvor der ſlet ikke er nogen Grund for Regjeringen til at influere; thi det kan aabenbart ikke være Regjeringen ubehageligt, at Thinget henviſer et Andragende til Regjeringens Afgjørelſe, idet vedkommende Anſøger jo ved ganſke ſimpelt at ſende Andragendet til Regjeringen atter kunde faae det gjort til Gjenſtand for Overveieſe. Dette forekommer mig at være den naturlige Følge af Grundlovens § 64, men det er Noget, ſom ubetinget ikke kræver eller endog blot gjør det rimeligt, at Regjeringen vil influere paa Thingets Beſlutning i ſaa Henſeende. Det eneſte Tilfælde, hvor man maa erkjende, at der foreligger mere end dette, er efter min Formening, naar Talen er om ſinantsielle Andragender, da diſſe ikke ville kunne ſættes i Værk af Regjeringen alene, uden at den ſaaer Repræſentationens Samtykke til Udgifternes Afholdelſe. En Henviſning fra Thingets Side paa dette Omraade er ſaaledes en foreløbig Udtalelſe om Villighed til at komme Fordringen om at gjøre Udgiften indbø. Det forekommer mig derfor, at diſſe ſidſte Henviſninger have en anden Karakter og ogſaa rimeligviſ foranledige, at der ſtraar i den Henſeende fremkommer Oplyſninger fra Adminiſtrationens Side. Af denne Art ere de to foreliggende Andragender, og jeg ſkal derfor med et Par Ord give nogle Oplyſninger om dem. Det første Andragende fra Seiers Sogneraad blev afſlaaet af den Grund, at de Oplyſninger, der forelaa Regjeringen, ikke gif ud paa, at dette Havneanlæg har nogen Betydning for Fiſkeriet. De Oplyſninger, der nu foreligger Regjeringen, gaa alle ud paa, at en ſaadan Havn vil have en Betydning i det Hele taget for Kommunikationen med Den, men at Fiſkeriet kun drives i overordentlig ringe Omfang paa Seiers, og at en Havn der aldeles ikke kan antages at ville influere paa Fiſkeriet. Jeg beder bemærket, at dette har været den Grund, der har foranlediget, at Rigsdagen i alle tidligere Tilfælde har været villig til med Henſyn til ſaadanne Anlæg at gjøre Tilſkud under en eller anden Form. Vi hjælpe vel Havnene i Kjøbſtæderne, men kun under ſaadanne Forhold, hvor de maa ſiges ved ulykkelige Begivenheder uforſkyldt at have lidt en eller anden Moleſt; men udenfor Kjøbſtæderne aſſistere vi